

ledes at man kom til at opleve at se Danmark som et Land med fuld økonomisk, aandelig og politisk Frihed, »med et Folkestyre, som varetager de fælles Opgaver, hvortil der er Dækning i Grundrenten og de samfundsskabte Værdier, og et privat Erhvervsliv under fuldt Ansvar».

Aksel Larsen (D. K.) syntes, at Rigsdagssamlingens Forløb bekræftede Indtrykket af Planløshed og Raadvildhed hos de styrende i Samfundet, og det var under alle Omstændigheder en Kendsgerning, at Befolkningens store Flertal var alt andet end tilfreds med Tingenes Udvikling. Det lod til, at Regeringen i for ringe Grad havde regnet med den stedfundne Forskydning baade af de politiske Magtforhold og den politiske Mentalitet. Efter at Regeringen nu havde faaet hele den politiske Magt i Landet, krævede dens Vælgere med adskillig større Styrke og Konsekvens end tidligere, at Løfterne skulde indfries; og Rigsdagsoppositionen — baade Venstre, Det konservative Folkeparti og Det frie Folkeparti — havde lært at drive en Overbudspolitik, ogsaa hvad socialpolitiske Spørgsmaal angaar, som skaffede Regeringen adskillige Vanskeligheder. — Taleren imødegik udførligt de af Hartvig Frisch anstillede Betragtninger om Forholdet mellem Erhvervspolitik og Socialpolitik; Paastanden om en mægtig Stigning i Socialudgifterne var modsagt baade af Socialministeren og det socialdemokratiske Partis Finanslovdorfer, og hvad det drejede sig om i Forbindelse med Sociallovgivningen, var efterhaanden blevet det kommunistiske Partis Forslag om et *Dyrtdstillæg* paa 20 pCt. til arbejdsløse, Invalidere og Aldersrentenydere. Fagforening efter Fagforening og Masser af Invalidere og Aldersrentenydere havde henvendt sig til Partiet om et saadant Tillæg, og det var beklageligt, at man ikke engang havde fundet Tid til at underkaste Forslaget en første Behandling. Det kunde ikke bestrides, at de fattige i de senere Aar var blevet fattigere, medens de rige var blevet rigere. Lønstigningen havde ikke holdt Maal med *Prisstigningen* — at søge at bevise det modsatte var i øvrigt egnet til at spænde Ben for Fagforeningernes Virksomhed og Vand paa Arbejdsgivernes Mølle. — Som der kunde være adskilligt at udsætte paa Regeringens Indenrigspolitik, var der mindst lige saa meget at udsætte paa dens Udenrigspolitik, og Dementier fra Statsministerens Side af Udtalelser, man havde tillagt ham i Sverige, var lige saa lidt som Regeringens ængstelige Vogten paa Statsborgernes Handlinger herhjemme egnede til at styrke Tilliden til en fast politisk Kurs. — Situationen kunde imidlertid afgørende forandres, hvis Regeringen vilde vise fornøden Tillid til de Folkemasser, der havde baaret den frem, appellere til Befolkningens Flertal i en Programerklæring, sigtende paa Gennemførelsen af den af